

CAMPANYA INSTITUCIONAL 2025-2026

MENTRE HI HAGI PERSONES, HI HA ESPERANÇA

Material de sensibilització

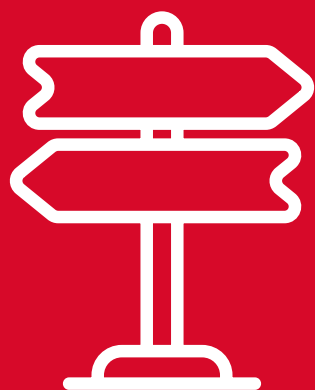
JOVES

Caritas
caritas.es

ÍNDEX

Presentació	3
Dinàmica 1. No volem herois	6
Dinàmica 2. Llavors d'esperança	10

PRESENTACIÓ

Càritas presenta la seva campanya institucional en ocasió de la celebració del Dia de la Caritat, en el marc del Jubileu de l'Esperança convocat pel papa Francesc, un temps de gràcia i renovació espiritual en què se'ns convida a contagiar i animar la confiança en la vida i a ser llavor d'Esperança per als altres, creients i no creients. En paraules del Papa: "Tothom espera. Al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i espera del bé, fins i tot ignorant el que demà portarà".¹

Vivim temps d'avenços vertiginosos en l'àmbit social, tecnològic o científic, que garanteixen el nostre benestar, i, tanmateix, el món també té una altra cara menys brillant, més fràgil i vulnerable, habitada per persones com nosaltres que s'enfronten a l'escassetat, la violència, els

desastres humans i climàtics... Tot això provoca èxodes, pobresa, discriminació, que exigeixen a una societat compromesa una resposta de denúncia i una cerca de solucions.

Com a Església, Càritas participa en aquesta denúncia i recerca, però no es conforma. Som vigilants d'aquest món i, seguint l'exemple de Jesús, unim a la nostra acció concreta un compromís d'acompanyament, ànim i gratitud. Som **testimonis de l'Esperança**, portaveus del seu missatge, que és el missatge de l'Evangeli, una invitació a mirar i relacionar-se amb el món, i amb tots els éssers que l'habiten, a la llum i el caliu de la dignitat que, només pel fet de ser humans, compartim i ens fa iguals.

Som testimonis d'Esperança, responsables de mantenir les brases enceses, que el foc no s'apagui. Proclamarem agraïts la veritat, la bellesa, la bondat i dignitat del món i tots els seus habitants i, cadascú des del seu lloc,

¹ PAPA FRANCESC, Butlla de Convocació del Jubileu Ordinari 2025, "L'esperança no pot defraudar".

treballarem per això no com un somni, sinó com una certesa.

Som ambaixadors d'Esperança. Perquè no ens conformem amb l'espera al costat del foc. També, quan cal, estem disposats a portar la torxa, a compartir i contagiar la seva llum i la seva escalfor, que és la mateixa que es va encendre a Betlem fa més de dos mil anys. Des de Càritas, amb Esperança, treballem per mantenir-la viva en tots els cors. Perquè tota la humanitat comparteix un cor esperançat, fratern i solidari. Això és el que ens uneix i ens fa a tots iguals en dignitat.

Som comunitat d'Esperança. Perquè tot això no ho fem sols. *Mentre hi hagi persones, hi ha esperança.* No es tracta de buscar herois, sinó de viure el dia a dia amb Esperança compartida. Ella es reforça, pren més sentit, s'oposa més a la por que paralitza quan neix de la **fraternitat**. La comunitat cristiana és una xarxa d'Esperança que ofereix una manera més càlida de mirar el món. Es tracta de **crear i créixer en la gran família**

del món, tots units des de la dignitat humana compartida, que és llavor de la qual reneix l'Esperança fins a l'infinit.

En aquest temps marcat pels conflictes armats, els discursos apocalíptics i d'odi, necessitem reorientar el cor per prendre consciència de la novetat profètica que ens porta l'esperança: el desig i l'expectativa profunda de bé, d'amor i de fraternitat humana.

Som, doncs, **testimonis, ambaixadors, comunitat d'Esperança**. La sentim, la veiem, la sembrem, la defensem, la compartim i la traïem a la llum, tot plegat il·luminats per l'exemple de Jesús de Natzaret. Amb Ell, Llum de Betlem, neix l'Esperança i la seva Resurrecció n'és la mostra més gran.

Posem atenció en les coses bones que hi ha al món, sense deixar-nos arrossegar per la temptació de la negativitat i del mal. És hora de perseverar, confiar, creure i estimar.

OBJECTIUS

- Prendre consciència i reflexionar sobre el nostre compromís cristià d'amor i servei per als altres, especialment amb les persones més pobres i vulnerables de la societat.
- Animar la dimensió social i compromís sociocaritatiu de la comunitat cristiana i de les parròquies, promovent el treball en xarxa amb altres grups, associacions i entitats de l'entorn, i sensibilitzar la resta de la comunitat.
- Donar testimoni de l'Esperança que ens porta la Bona Notícia a la qual ens convoca Jesús a través de l'Evangeli i celebrar la fraternitat que ens uneix en la missió.

QUÈ TROBARÀS EN AQUESTA GUIA?

Aquestes pàgines pretenen potenciar la reflexió i el compromís, personal i comunitari, dels grups de joves amb els objectius i les línies d'acció de la Campanya Institucional de Càritas. Per fer-ho, presentem una sèrie de dinàmiques. En cadascuna hi trobareu una breu descripció i els objectius, els materials necessaris per portar-la a terme, una proposta d'acció i presa de compromís per a després de l'activitat i un moment de reflexió i pregària.

Algunes activitats ofereixen diferents possibilitats de desenvolupament, totes complementàries. Les podeu seguir íntegrament o només algunes parts amb els grups, adaptar-les segons els interessos, el temps disponible, el context...

DINÀMICA I. NO VOLEM HEROIS

OBJECTIUS

- Ensenyar a mirar amb els ulls de l'esperança per ser els seus testimonis.
- Proposar maneres de contagiar l'esperança al nostre voltant.
- Comprovar que els ambaixadors d'esperança no són herois, sinó persones com nosaltres compromeses amb el missatge de Jesús.
- Potenciar el sentit de comunitat ambaixadora d'esperança.

MATERIALS

VÍDEOS

<https://youtu.be/17OVBbFcE18?feature=shared>
(Bodisatva al metro)

<https://www.youtube.com/watch?v=uaWA2GbcnJU> (heroi quotidià)

CANÇÓ

Canta la esperanza
(Marta Gómez).

Veure **Per reflexionar i donar gràcies.**

QUÈ FAREM

En aquesta dinàmica veurem com el lema de la campanya, **Mentre hi hagi persones, hi ha esperança**, es compleix, i com el podem fer realitat. Descobrirem què passa quan l'alegria i l'esperança es contagien. I identificarem de quina manera nosaltres podem ser-ne ambaixadors al nostre entorn, perquè només calen persones compromeses per aconseguir-ho. Per fer-ho, veurem alguns exemples d'aquest contagi i el seu poder transformador en dos vídeos i mirarem el món als ulls per reconèixer el que en volem canviar, i amb els ulls de l'esperança per imaginar el món que volem i com el podem aconseguir.

FIL A L'AGULLA

Començarem mirant el vídeo **Bodisatva al metro** i a partir d'aquí encetarem el debat. Què ha passat? Què us ha fet sentir el vídeo? Com us heu quedat després de veure'l? Com es queden les persones del vídeo? Creus que el seu dia serà igual després de la visita de l'home que riu? Et pots imaginar què faran ara? I què farà l'home que riu després d'anar-se'n?

De vegades oblidem que no només les malalties són contagioses. El riure, la felicitat, l'alegria, la il·lusió, l'esperança... també ho són. L'home que riu té algun superpoder? O és només una persona normal, senzilla, que no crida l'atenció fins que comença a riure? Això tan senzill canvia la gent i el món al seu voltant. El converteix en un lloc més agradable, on tothom es mira d'una manera diferent, com si fóssim capaços de veure-hi per sobre del cansament, la pell, la roba, els gestos... Ha aconseguit que tothom comparteixi alguna cosa i que ens sentim units per això. Perquè l'alegria neteja, es contagia i sembla esperança.

Què se us acudeix que podem fer per convertir el nostre entorn en un espai més agradable?

Mirem ara aquest altre vídeo (**Heroi quotidià**) i comentem-lo també. Què està passant? Per què l'home protagonista fa el que fa? I els altres, com reaccionen? Amb la seva insistència i les seves accions aconsegueix que canviïn algunes coses. Creus que les persones del vídeo també canvien, al final?

Aquest home tampoc és especial, ni té cap poder o màgia. És una persona com qualsevol altra que puguem conèixer, que treballa, menja, resa, dorm... i es preocupa pels altres. Amb els seus actes va deixant llavors d'alegria i d'esperança al seu voltant que al final floreixen i contagien. I és feliç.

I si un home sol pot fer això, què no podem fer nosaltres junts, en comunitat? Com podem repartir alegria i esperança? El primer que necessitem és mirar el món i veure el que ens agrada i el que no ens agrada. Convidarem els participants a fer dues llistes, una amb les coses que els agradin del món, la seva escola, ciutat o poble, casa seva..., i una altra amb les que no els agradin. Després, podem posar-les en comú i fer una llista conjunta o bé treballar cada persona amb la seva. Aquest és el món que veiem.

Ara, proposarem mirar el món, però d'una altra manera, amb els ulls de l'esperança. Aquests ulls ens permeten imaginar com volem que siguin les coses. Veure-hi amb els ulls de l'esperança significa posar en joc els cinc sentits per imaginar un món millor i la manera d'aconseguir-lo. És a dir, podem veure el món, el barri, el poble... que ens agradaria que fossin. Farem una nova llista amb frases que diguin el que poden veure els nostres ulls de l'esperança i l'alegria:

Els meus ulls de l'esperança poden veure el que pensen les persones
i el que senten.

Els meus ulls de l'esperança poden veure els que ja no són amb mi,
la mare natura i el seu plor,
el batec dels cors
i el que no volen mostrar.

Els meus ulls de l'esperança poden veure el barri sense deixalles pel carrer,
Ucraïna sense guerra
i el món sencer ben alimentat...

Es pot escriure en forma de poema com l'exemple i oferir-se en el moment de pregària i acció de gràcies, demanant a Jesús que ens ajudi a fer reals les visions dels ulls de l'esperança.

PER REFLEXIONAR I DONAR GRÀCIES

De vegades pensem que fer d'aquest món un lloc millor per a tothom se'ns escapa de les mans, que és cosa dels que tenen diners, dels que manen, dels grans... Però Jesús ens ensenya amb el seu exemple que tots podem ser ambaixadors d'alegria i esperança i que els canvis comencen amb petites coses que tenim a l'abast. Jesús ens convida a mirar com ell per començar a canviar el món. Ell no vol gent amb superpoders. Ell vol persones que cuidin el món sense esperar res més que els altres es contagiïn i s'animin a cuidar-lo també.

El món és ple de persones senzilles que, amb la seva vida, treballen per l'esperança des de la senzillesa i el dia a dia, sense cap altre desig que millorar el món al seu voltant. Gent com la d'aquesta cançó, compromesa amb el món des del seu lloc i que fa comunitat amb el seu exemple. Perquè mentre hi hagi persones, hi ha esperança.

CANTA L'ESPERANÇA

Al matí, la senyora Joana es lleva
i es va inventant la vida com Déu la hi va deixar
i, tot i que somia, no ho fa amb follets ni amb fades.
La senyora Joana té un somni que no canvia de color
i no és tant el que demana, és només una mica, és el principi,
el primer pas que l'ensenyi a caminar.
I així, passet a passet, ella es va obrint el camí.
Quan arrenqui ningú la podrà aturar.
Canta, l'esperança canta i amb el temps
la tristesa canvia com canvia la tempesta amb els vents.
Canta, que la vida pressiona però abraça
aquell que amb esforç alça les ales al vent i es posa a caminar.
A Managua, la senyora Elda va amassant
amb les mans el blat com la seva mare li ho va ensenyar,
però entén que amb les seves mans no en té prou,
que les ganes no són suficients, i se li trenca la veu.
I no és gaire cosa, el que demana, és només un pas, és el principi,
una mà que l'ajudi a treballar.
Com que té tan poca cosa, la seva paraula és el que val.
La seva paraula és la de totes les altres.
Canta, l'esperança canta i amb el temps
la tristesa canvia com canvia la tempesta amb els vents.
Canta, que la vida pressiona però abraça
aquell que amb esforç alça les ales al vent i es posa a caminar.

(Marta Gómez)

MIRAR EL MÓN

Que la meva mirada, Senyor,
sàpiga veure-hi més enllà.
Que descobreixi el Teu amor i grandesa
en el batec de cada realitat.
Que em dolgui el patiment dels altres,
i així aconsegueixi reconèixer en el desconegut
un germà a qui abraçar.
Que els meus ulls acaroin els Teus espurnejos
que apareixen en el meu caminar.

Que senti la teva presència,
fins i tot en la ceguesa i també en la foscor.
Que no em quedi en visions
que creuen saber-ho tot.
Que em faci mal el món,
tant com et dol a Tu.
Que miri amb un cor compassiu,
com Tu em mires a mi.

(Álvaro Lobo SJ)

DINÀMICA 2.

LLAVORS D'ESPERANÇA

OBJECTIUS

- Definir el que és per a nosaltres l'esperança.
- Acostar-nos a la realitat per buscar llavors d'esperança.
- Oferir una manera de compartir les llavors d'esperança que trobem.
- Potenciar el nostre compromís amb l'esperança des de l'aquí i l'ara.

MATERIALS

TESTIMONI

<https://youtu.be/JrAhHJC8dy8?feature=shared>
(Eduardo Galeano)

CANÇÓ

<https://youtu.be/FNGGhuKd7eo?feature=shared>
(Rosana: Llegaremos a tiempo)

ARRIBAREM A TEMPS

Si t'arrenquen el nen
que portem a dins,
si et prenen el pit
i et canvien de conte,
no t'empassis la pena
perquè no estem morts.
Arribarem a temps.
Arribarem a temps.
Si t'ancoressin les ales
al moll del vent,
jo t'espero un segon
a la riba del temps.
Arribaràs quan vagis
més enllà de l'intent.
Arribarem a temps.
Arribarem a temps.
Si t'abracen les parets, descorda el cor.
No permetis que et tallin la respiració.
No et quedis esperant que pinti l'ocasió,
que la vida són dos traços i un esbós.
Tinc por que es trenqui l'esperança,
que la llibertat es quedi sense ales.
Tinc por que hi hagi un dia sense demà.
Tinc por que la por
et desafii i pugui més.
No et rendeixis, no t'asseguis a esperar.

Si et robessin el mapa
del país dels somnis,
sempre queda el camí
que et batega per dins.
Si caus, t'aixeques.
Si t'arrambes, t'espero.
Arribarem a temps.
Arribarem a temps.
Millor a poc a poc que aturat, descorda el cor.
No permetis que tallin la imaginació.
No et quedis esperant que pinti l'ocasió,
que la vida són dos traços i un esbós.
Tinc por que es trenqui l'esperança,
que la llibertat es quedi sense ales.
Tinc por que hi hagi un dia sense demà.
Tinc por que la por
et desafii i pugui més.
No et rendeixis, no t'asseguis a esperar.
Només poden amb tu
si t'acabes rendint,
si disparen per fora
i et maten per dins.
Arribaràs quan vagis
més enllà de l'intent.
Arribarem a temps.
Arribarem a temps.

(Rosana)

QUÈ FAREM

En aquesta dinàmica proposem reflexionar sobre el que és per a nosaltres l'esperança i la seva funció per després buscar llavors d'aquesta al nostre entorn, i com implicar-nos en la seva sembra perquè tots puguem gaudir dels seus fruits. Per fer-ho, ens acostarem al concepte d'*utopia* i la seva relació amb l'*esperança*, buscarem exemples d'aquesta i elaborarem una definició pròpia i/o col·lectiva per després proposar de quines maneres podem ser sembradors d'esperança.

FIL A L'AGULLA

Començarem la dinàmica pensant sobre el que ens mou a l'acció, a treballar per un món millor. Ens preguntem quins són els ideals que ens impulsen a treballar pels altres i pel bé comú. En fem, entre tots, una llista. Un cop definits, ens preguntem: és a les nostres mans aconseguir aquests ideals per a tothom? Probablement la resposta serà negativa. Llavors, direm que són ideals utòpics. I què és una utopia?

Segons el DIEC, es tracta d'una "concepció d'un ideal irrealitzable".

Si això és així, si és tan difícil, per a què serveix?

Escoltarem **Eduardo Galeano** en aquest breu vídeo on dona una resposta a aquesta pregunta i ho comentem. Hi estem d'acord? Què significa, això? Si "només" serveix per caminar, la clau és donar sentit, omplir de significat aquest camí. Preguntem si algú sap com fer-ho. La resposta que proposem és que l'esperança és el que dona sentit al camí, el que fa que la utopia doni fruits. La utopia és l'energia que alimenta l'esperança. Les nostres accions, doncs, prenen sentit i es converteixen en **llavors d'esperança**. No aconseguirem la pau al món, la fi de la fam o que no hi hagi més inundacions, però empesos per aquest ideal i fent tot el que està a les nostres mans, podrem aconseguir que tot això faci una mica menys de mal. I quan les nostres llavors donin fruit, els altres també podran participar de la seva sembra.

L'esperança, doncs, és caminar amb la certesa que arribarem a temps perquè les coses canviïn en la mesura que les nostres mans ho puguin fer. Ni més ni menys. Això és el que ens diu Rosana en aquesta cançó: es tracta de no rendir-se i caminar més enllà de l'intent.

Després d'escoltar la cançó, deixarem un temps perquè cada assistent escrigui una definició d'esperança. Pot ser una frase, un paràgraf, un petit poema... inspirats en les reflexions que hem fet i en la cançó.

Un cop posades en comú, ens preguntarem: quins exemples de llavors d'esperança identifiquem al nostre voltant al món... que responguin a aquestes definicions? I quins testimonis/llavors podem sembrar nosaltres, individualment i com a comunitat cristiana?

Acabem l'activitat recollint aquestes llavors que hem identificat i afirmant el nostre compromís amb sembrar-ne almenys una amb la nostra acció i el nostre exemple per donar sentit a la vida com a camí cap a la utopia de la felicitat comuna. El nostre compromís amb l'esperança des de l'aquí i l'ara.

Podem oferir aquests compromisos en el moment final de la pregària i l'acció de gràcies.

PER REFLEXIONAR I DONAR GRÀCIES

Jesús ens ensenya que tenir esperança no és esperar coses impossibles, que no estan a les nostres mans, ni esperar asseguts. Tenir esperança és esperar en marxa, en ruta, treballant perquè passi, amb compromís. No n'hi ha prou amb implicar-se. És mirar el món i no quedar-se sol amb el que tenim a l'abast dels ulls, és llançar-se a l'horitzó amb la certesa que, amb paciència, en comunitat i guiats per la fe, podem sembrar-la en el camí.

ESPERARÉ

Esperaré que creixi l'arbre
i em faci ombra.
Però adobaré l'espera amb les meves fulles seques.
Esperaré que broti la font
i em doni aigua.
Però aclariré el meu curs
de memòries enllotades.
Esperaré que apunti
l'aurora i m'il·lumini.
Però sacsejaré la meua nit
de prostracions i sudaris.
Esperaré que arribi
el que no sé i em sorprengui,
però buidaré casa meua de tot el que hi ha enquistat.

I en adobar l'arbre,
i aclarir el curs,
sacsejar la nit
i buidar la casa,
la terra i el lament
s'obriran a l'esperança.

(Benjamín González Buelta)

DE VEGADES CAL ESPERAR

De vegades cal esperar,
perquè les paraules triguen
i la vida suspèn el seu curs.
De vegades cal callar,
perquè les llàgrimes parlen
i no hi ha res més a dir.
De vegades cal anhelar
perquè amb la realitat no n'hi ha prou
i el present no porta respostes.
De vegades cal creure,
contra l'evidència
i la rendició.
De vegades cal buscar,
just enmig de la boira,
on la llum sembla més absent.
De vegades cal resar
encara que l'única pregària possible
sigui una interrogació.
De vegades cal tenir paciència
i seure vora les lloses,
que no han de durar eternament.

(José María Rodríguez Olaizola SJ)

LA PETITA ESPERANÇA

Jo soc, diu Déu, Mestre de les Tres Virtuts.
La Fe és una esposa fidel.
La Caritat és una mare ardent.
Però l'esperança és una nena molt petita.
Jo soc, diu Déu, el Mestre de les Virtuts.
La Fe és la que es manté ferma pels segles dels segles.
La Caritat és la que es dona pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que es lleva cada matí.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és la que s'estira pels segles dels segles.
La Caritat és la que s'estén pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que ens diu bon dia cada matí.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és un soldat, és un capità que defensa una fortalesa.
Una ciutat del rei,
a les fronteres de Gascunya, a les fronteres de Lorena.
La Caritat és un metge, una germaneta dels pobres,
que cuida els malalts, que cuida els ferits,
els pobres del rei,
a les fronteres de Gascunya, a les fronteres de Lorena.
Però la meva petita esperança és la que saluda el pobre i l'orfe.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és una església, una catedral arrelada al terra de França.
La Caritat és un hospital, un sanatori que recull totes les desgràcies del món.
Però sense esperança, tot això no seria res més que un cementiri.
Jo soc, diu Déu, el Senyor de les Virtuts.
La Fe és la que vetlla pels segles dels segles.
La Caritat és la que vetlla pels segles dels segles.
Però la meva petita esperança és la que s'adorm cada nit
i es lleva cada matí
i dorm realment tranquil·la.
Jo soc, diu Déu, el Senyor d'aquesta Virtut.
La meva petita esperança
és la que s'adorm cada nit,
al seu llit de nena, després de resar les pregàries,
i la que cada matí es desperta
i es lleva i resa les pregàries amb una mirada nova.
Jo soc, diu Déu, Senyor de les Tres Virtuts.
La Fe és un gran arbre, un roure arrelat al cor de França.
I sota les ales d'aquest arbre, la Caritat,
la meva filla, la Caritat, empara tots els infortunis del món.
I la meva petita esperança no és res més
que aquesta petita promesa de brot
que s'anuncia just a l'inici de l'abril.

(Charles Péguy)

RECONEGUEM TOTES LES ROQUES
QUE SOSTENEN LA NOSTRA ESPERANÇA I
DONEM-NE GRÀCIES.

